Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 9 grudnia 2020 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy BASIC – Wcześniejsze krajowe nazwy handlowe basic i basic AG – Względne podstawy odmowy rejestracji – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny – Artykuł 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 4 i art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Częściowe unieważnienie prawa do znaku – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniejszej decyzji – Przekazanie sprawy izbie odwoławczej do ponownego rozpoznania – Brak właściwości organu dokonującego przekazania – Artykuł 1d rozporządzenia (WE) nr 216/96 – Skarga wzajemna

W sprawie T-722/18

Repsol, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), którą reprezentowali adwokaci J.B. Devaureix i J.C. Erdozain López,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowali H. O'Neill i V. Ruzek, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, była:

Basic AG Lebensmittelhandel, z siedzibą w Monachium (Niemcy), którą reprezentowała adwokat D. Altenburg,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 sierpnia 2018 r. (sprawa R 178/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Basic Lebensmittelhandel a Repsol,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: A.M. Collins (sprawozdawca), prezes, V. Kreuschitz i G. De Baere, sędziowie,

sekretarz: A. Juhász-Tóth, administratorka,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 grudnia 2018 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 4 marca 2019 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 27 lutego 2019 r.,

po zapoznaniu się ze skargą wzajemną interwenienta złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 27 lutego 2019 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę wzajemną, złożoną przez stronę skarżącą w sekretariacie Sądu w dniu 10 lipca 2019 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę wzajemną, złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2019 r.,

uwzględniwszy odpowiedzi na środki organizacji postępowania złożone w sekretariacie Sądu przez EUIPO w dniu 4 marca 2020 r. i przez stronę skarżącą w dniu 6 marca 2020 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 lipca 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 29 stycznia 2007 r. skarżąca, Repsol, SA, dokonała w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), ze zmianami, które z kolei zostało zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)].

2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, jest następujące oznaczenie graficzne, z zastrzeżeniem kolorów niebieskiego, czerwonego, pomarańczowego i białego:

3 Usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą między innymi do klas 35 i 39 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają w szczególności dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

– klasa 35: „handel detaliczny w zakresie tytoniu, prasy, baterii, przedmiotów do zabawy”;

– klasa 39: „usługi dystrybucji preparatów żywnościowych do podstawowego spożycia, wyrobów ciastkarskich i wyrobów cukierniczych, lodów, żywności wstępnie przygotowanej, tytoniu, papieru gazetowego, baterii, zabawek”.

4 Zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 34/2007 z dnia 16 lipca 2007 r.

5 Sporny znak towarowy został zarejestrowany w dniu 4 maja 2009 r. pod numerem 5648159.

6 W dniu 26 września 2011 r. interwenient, Basic AG Lebensmittelhandel, złożył wniosek o częściowe unieważnienie prawa do spornego znaku towarowego dla usług wskazanych w pkt 3 powyżej.

7 Wniosek ten został oparty na art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] oraz na art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia (obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001).

8 Na poparcie swojego wniosku o unieważnienie prawa do znaku w zakresie, w jakim był on oparty na art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, interwenient powołał się na następujący wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy, zgłoszony w dniu 15 stycznia 2004 r. i zarejestrowany w dniu 29 kwietnia 2005 r., która to rejestracja została należycie przedłużona:

9 Ten wcześniejszy znak towarowy oznacza towary i usługi należące do klas 29–33, 35, 42 i 43.

10 Na poparcie swojego wniosku o unieważnienie prawa do znaku w zakresie, w jakim wniosek ten opierał się na art. 53 ust. 1 lit. c) w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, interwenient powołał się na „szyldy” w rozumieniu § 5 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (ustawy o ochronie znaków towarowych i innych oznaczeń odróżniających) z dnia 25 października 1994 r. (BGBl. 1994 I, s. 3082, i BGBl. 1995 I, s. 156) basic i basic AG, których używa w obrocie handlowym w Niemczech i Austrii w odniesieniu do świadczenia usług „sprzedaży detalicznej artykułów spożywczych, wyrobów drogeryjnych, produktów bio i innych artykułów codziennego użytku, usług restauracyjnych (żywność)”.

11 W celu wykazania swoich praw do tych szyldów interwenient dołączył do wniosku o unieważnienie szereg dowodów obejmujących zrzuty ekranu wydrukowane z jego witryny internetowej, sprawozdania roczne za lata 2004–2006, pisma dostawcy, dowód dostawy, faktury, statystyki sprzedaży, oświadczenie złożone pod przysięgą przez członka jego wydziału marketingu, tabele wyszczególniające uzyskane przez niego obroty, broszury handlowe, materiały promocyjne i reklamowe, dyplom „przedsiębiorcy roku 2006” z dnia 21 września 2006 r., wręczony dwóm członkom jego zarządu, wycinki prasowe z lat 2003–2006 oraz orzeczenie Landgericht München I (sądu krajowego Monachium I, Niemcy) z dnia 9 września 2006 r.

12 We wniosku o unieważnienie prawa do znaku interwenient przytoczył także mające znaczenie przepisy §§ 5 i 15 Markengesetz oraz orzeczenia sądów niemieckich, w których dokonano wykładni tych przepisów.

13 W dniu 24 maja 2012 r. interwenient odpowiedział na uwagi złożone przez skarżącą w dniu 29 grudnia 2011 r. i przedstawił szereg dowodów mających wykazać, że wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy odtworzony w pkt 8 powyżej był rzeczywiście używany. Przedstawił on dodatkowe dowody, które zawarł w załączniku do uwag złożonych w dniu 4 marca 2013 r.

14 Decyzją z dnia 8 października 2013 r. Wydział Unieważnień uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do znaku na podstawie art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia i częściowo unieważnił prawo do spornego znaku towarowego, mianowicie w zakresie, w jakim znak ten był zarejestrowany dla usług wskazanych w pkt 3 powyżej. Wydział Unieważnień uznał, że w konsekwencji nie było potrzeby badania podstawy unieważnienia opartej na art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

15 W dniu 2 grudnia 2013 r. skarżąca, działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 66–71 rozporządzenia 2017/1001), wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

16 Decyzją z dnia 11 sierpnia 2015 r. Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO utrzymała w mocy decyzję Wydziału Unieważnień i oddaliła odwołanie. Uznała ona, że Izba Odwoławcza prawidłowo zastosowała podstawę unieważnienia przewidzianą w art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia. W tym względzie stwierdziła ona w szczególności, że z przedstawionych przez interwenienta dowodów w sposób wymagany prawem wynika, iż wcześniejsze oznaczenia basic i basic AG były używane w obrocie handlowym o zasięgu większym niż lokalny w znaczeniu ostatniego z wyższej wskazanych przepisów. Podobnie jak Wydział Unieważnień, Izba Odwoławcza uznała, że nie było potrzeby badania podstawy unieważnienia opartej na art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 października 2015 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 11 sierpnia 2015 r., która to skarga została zarejestrowana pod sygnaturą T-609/15.

18 Wyrokiem z dnia 21 września 2017 r., Repsol YPF/EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640) Sąd stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej z dnia 11 sierpnia 2015 r. ze względu na to, iż Izba Odwoławcza nie mogła stwierdzić jedynie na podstawie dowodów, na których oparła zaskarżoną decyzję, czyli tych wskazanych w pkt 11 powyżej, że przesłanka dotycząca używania powołanych oznaczeń w obrocie handlowym została spełniona. Sąd wskazał w odniesieniu do rozpatrywanego okresu, że do interwenienta należało wykazanie, iż oznaczenia basic i basic AG były używane w obrocie handlowym w Niemczech nie tylko w dacie dokonania zgłoszenia spornego znaku towarowego, lecz również w dniu złożenia wniosku o unieważnienie prawa do tego znaku. Tymczasem o ile omawiane dowody mogą dowodzić w sposób wymagany prawem, że wspomniane oznaczenia były używane w obrocie handlowym w Niemczech w dniu dokonania zgłoszenia tego znaku, o tyle nie wykazują one, że były one wciąż używane w obrocie handlowym w Niemczech w momencie złożenia wniosku o unieważnienie.

19 W dniu 24 stycznia 2018 r., w następstwie wyroku z dnia 21 września 2017 r., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) i na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430 z dnia 18 maja 2017 r. uzupełniającego rozporządzenie nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 (Dz.U. 2017, L 205, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2018/625 z dnia 5 marca 2018 r. uzupełniającym rozporządzenie 2017/1001 oraz uchylającym rozporządzenie delegowane 2017/1430 (Dz.U. 2018, L 104, s. 1)], a dokładniej na podstawie art. 35 ust. 4

rozporządzenia delegowanego 2017/1430 (obecnie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2018/625), sprawa została przekazana przez prezesa izb odwoławczych Drugiej Izbie Odwoławczej pod sygnaturą R 178/2018-2.

20 Decyzją z dnia 22 sierpnia 2018 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Druga Izba Odwoławcza, po rozpoznaniu każdej z podstaw unieważnienia podniesionych przez interwenienta, uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień w zakresie, w jakim wniosek o unieważnienie prawa do znaku został uwzględniony w odniesieniu do usług „handlu detalicznego w zakresie tytoniu, prasy, baterii, przedmiotów do zabawy", należących do klasy 35, oraz „usług dystrybucji tytoniu, papieru gazetowego, baterii, zabawek", należących do klasy 39. Izba Odwoławcza utrzymała natomiast tę decyzję w mocy w zakresie, w jakim wniosek o unieważnienie został uwzględniony w odniesieniu do „usług dystrybucji preparatów żywnościowych do podstawowego spożycia, wyrobów ciastkarskich i wyrobów cukierniczych, lodów, żywności wstępnie przygotowanej", należących do klasy 39. Do swych wniosków Izba Odwoławcza doszła, wziąwszy wcześniej pod uwagę, przy rozpatrywaniu podstawy unieważnienia przewidzianej w art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia, dowody przedstawione przez interwenienta w dniu 24 maja 2012 r. (zob. pkt 13 powyżej).

Żądania stron

W przedmiocie żądań przedstawionych na poparcie skargi głównej

21 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

22 EUIPO i interwenient wnoszą do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie żądań przedstawionych na poparcie skargi wzajemnej

23 Interwenient wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy została uchylona decyzja Wydziału Unieważnień;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

24 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi wzajemnej;

– obciążenie interwenienta kosztami związanymi z odpowiedzią na skargę wzajemną.

25 EUIPO wnosi do Sądu o:

– uwzględnienie skargi wzajemnej w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia częściowej nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia;

– tytułem żądania ewentualnego – oddalenie skargi wzajemnej w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia częściowej nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Co do prawa

26 Na poparcie skargi głównej strona skarżąca podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy, wskazany jako zarzut główny, dotyczy naruszenia art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 72 ust. 6 rozporządzenia 2017/1001). Zarzut drugi, wskazany jako zarzut posiłkowy, dotyczy naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009.

27 Na poparcie skargi wzajemnej interwenient podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy błędnego zastosowania podstawy unieważnienia określonej w art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia. Zarzut drugi wynika z błędnego zastosowania podstawy unieważnienia określonej art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

28 Podniesiony przez skarżącą zarzut pierwszy dzieli się na dwie części. W ramach pierwszej z nich skarżąca podnosi, że sprawa została przydzielona Drugiej Izbie Odwoławczej na błędnej podstawie prawnej, a mianowicie na podstawie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430. W ramach drugiej części skarżąca powołuje się na naruszenie art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009, zarzucając Izbie Odwoławczej zasadniczo naruszenie powagi rzeczy osądzonej przysługującej wyrokowi z dnia 21 września 2017 r., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) poprzez uwzględnienie w zaskarżonej decyzji, przy badaniu podstawy unieważnienia przewidzianej w art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia, dodatkowych dowodów przedstawionych w dniu 24 maja 2012 r.

29 EUIPO i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.

30 Co się tyczy pierwszej części pierwszego z zarzutów podniesionych przez skarżącą, należy stwierdzić, że – co zresztą jest bezsporne między stronami – przepisem, na podstawie którego sprawa powinna była zostać ponownie przydzielona izbie odwoławczej w następstwie wyroku z dnia 21 września 2017 r., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), jest art. 1d rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 1996, L 28, s. 11), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2082/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. (Dz.U. 2004, L 360, s. 8), a nie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430.

31 O ile bowiem art. 80 rozporządzenia delegowanego 2017/1430 uchylił w szczególności rozporządzenie nr 216/96, o tyle przewidywał jednak, że rozporządzenie to nadal stosowało się „do postępowań w toku, jeżeli […] rozporządzenie [delegowane 2017/1430] nie [miało] zastosowania zgodnie z jego art. 81, do czasu zakończenia takich postępowań”. Tymczasem z art. 81 ust. 2 lit. j) rozporządzenia delegowanego 2017/1430 wynika, że tytułu V, w którym zawarty jest art. 35 ust. 4, nie stosuje się do odwołań wniesionych do izby odwoławczej przed dniem 1 października 2017 r. Tak właśnie jest w niniejszej sprawie, ponieważ skutkiem wyroku z dnia 21 września 2017 r., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), w którym stwierdzono nieważność decyzji Izby Odwoławczej z dnia 11 sierpnia

2015 r. w całości, było wyeliminowanie tej decyzji z obrotu prawnego z mocą wsteczną i ponowne rozpoznanie odwołania od decyzji Wydziału Unieważnień, wniesionego przez skarżącą do EUIPO w dniu 2 grudnia 2013 r., czyli przed dniem 1 października 2017 r.

32 Artykuł 1d rozporządzenia nr 216/96, ze zmianami, zatytułowany „Przekazanie sprawy w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości", przewidywał, co następuje:

„1. Jeżeli zgodnie z art. 65 ust. 6 rozporządzenia [nr 207/2009] środki niezbędne dla wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości, unieważniającego w całości lub w części decyzję izby odwoławczej lub wielkiej izby, obejmują ponowne rozpatrzenie przez izby odwoławcze sprawy, która była przedmiotem tej decyzji, Prezydium decyduje, czy sprawa ma być przekazana do izby, która podjęła tę decyzję, do innej izby, czy do wielkiej izby.

2. Jeżeli sprawa przekazana jest do innej izby, w jej skład nie wchodzi żaden z członków uczestniczących w podjęciu zakwestionowanej decyzji. Tego ostatniego przepisu nie stosuje się, w przypadku gdy sprawa zostaje przekazana do wielkiej izby".

33 Artykuł 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430 brzmiał następująco:

„Jeżeli decyzja izby odwoławczej w danej sprawie została unieważniona lub zmieniona w drodze prawomocnego orzeczenia Sądu lub, w stosownych przypadkach, Trybunału Sprawiedliwości, prezes izb odwoławczych, w celu wykonania tego orzeczenia zgodnie z art. 65 ust. 6 rozporządzenia […] nr 207/2009, ponownie przydziela daną sprawę zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu izbie odwoławczej, w której skład nie wchodzą członkowie, którzy przyjęli unieważnioną decyzję, chyba że sprawa kierowana jest do rozszerzonej izby odwoławczej (»wielka izba«) lub unieważniona decyzja została przyjęta przez wielką izbę".

34 Tak więc na podstawie art. 1d ust. 1 rozporządzenia nr 216/96, ze zmianami, decyzja o przydzieleniu sprawy izbie odwoławczej wydana w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność należała do kompetencji prezydium izb odwoławczych, podczas gdy na podstawie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430 decyzja ta wchodziła w zakres kompetencji prezesa izb odwoławczych. W rezultacie należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie decyzja o ponownym przydzieleniu sprawy Drugiej Izbie Odwoławczej w następstwie wyroku z dnia 21 września 2017 r., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) została podjęta przez organ, który nie był do tego właściwy, a mianowicie przez prezesa izb odwoławczych.

35 EUIPO, nie podając w wątpliwość powyższego wniosku, podnosi, że chociaż ponowne przydzielenie rozpatrywanej sprawy nastąpiło na podstawie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430, to w praktyce było ono zgodne z wymogami ustanowionymi w art. 1d rozporządzenia nr 216/96, ze zmianami. Zdaniem EUIPO można bowiem uznać, że w niniejszej sprawie prezydium rozpatrzyło i zatwierdziło ponowne przydzielenie sprawy Drugiej Izbie Odwoławczej, ponieważ podczas posiedzenia w dniu 23 kwietnia 2018 r. nie zgłosiło ono żadnego sprzeciwu wobec tego ponownego przydzielenia, o którym wspomniano w sprawozdaniu, które decyzją prezesa izb odwoławczych obowiązującą od dnia 1 października 2017 r. zostało przez tego ostatniego zatwierdzone i przedstawione prezydium w celu poinformowania go o sprawach uchylonych w określonym okresie, a także umożliwienia mu przedstawienia ewentualnych uwag na temat ich ponownego przydzielenia.

36 Te twierdzenia należy odrzucić. Sam fakt, że prezydium zostało poinformowane o decyzji o ponownym przydzieleniu sprawy wydanej przez niewłaściwy organ, czyli przez organ inny niż ono samo, i że nie zgłosiło żadnego sprzeciwu wobec tej decyzji, nie może bowiem oznaczać, że prezydium należy uznać za organ, który wydał tę decyzję, a tym samym że konwalidowano niezgodność z prawem stwierdzoną w pkt 34 powyżej. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że EUIPO nie powołało się na żaden przepis prawny pozwalający dojść do przeciwnego wniosku.

37 Nie można również uwzględnić argumentu EUIPO, do którego podczas rozprawy przyłączył się interwenient, zgodnie z którym gdyby zastosowano w niniejszym przypadku art. 1d rozporządzenia nr 216/96, ze zmianami, rezultat byłby taki sam, w tym znaczeniu, że sprawa również zostałaby przydzielona izbie odwoławczej celem ponownego rozpoznania, i zgodnie z którym skarżąca nie wyjaśnia, w jaki sposób zastosowanie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430 zamiast wyżej wskazanego przepisu miałoby wyrządzić jej jakąkolwiek szkodę.

38 Prawdą jest, że z orzecznictwa wynika, iż uchybienie proceduralne skutkuje stwierdzeniem nieważności decyzji w całości lub w części jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, że w przypadku braku takiego uchybienia zaskarżona decyzja mogła mieć inne brzmienie [zob. wyrok z dnia 1 lutego 2018 r., Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo].

39 W niniejszej sprawie należy jednak stwierdzić, że argument EUIPO dotyczący wpływu naruszenia art. 1d rozporządzenia nr 216/96, ze zmianami, na treść zaskarżonej decyzji ma charakter całkowicie spekulacyjny. Oczywiście na podstawie tego przepisu prezydium przydzieliłoby tę sprawę izbie odwoławczej celem ponownego rozpoznania. Oczywiste jest również to, że jego wybór mógłby paść także na Drugą Izbę Odwoławczą. Niemniej jednak prezydium mogło też przekazać tę sprawę innej izbie odwoławczej, w tym tej, która wydała decyzję, której nieważność stwierdził Sąd, nawet bez obowiązku wyznaczenia w tym ostatnim przypadku – w odróżnieniu od tego, co wynika z art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430 – jej składu w taki sposób, aby nie obejmował żadnego z członków uczestniczących w wydaniu tej decyzji. Zważywszy, że wybór i wyznaczenie składu izby odwoławczej stanowi etap poprzedzający wydanie decyzji i ma pierwszorzędne znaczenie dla jej treści, nie można ani potwierdzić, ani podważyć możliwości, że gdyby sprawa została przekazana innej izbie odwoławczej, decyzja, jaką powinna wydać wspomniana izba odwoławcza, byłaby inna [zob. podobnie wyrok z dnia 3 lipca 2013 r., Cytochroma Developmen/OHIM – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, niepublikowany, EU:T:2013:340, pkt 31].

40 Wreszcie EUIPO na próżno powołuje się na okoliczność, że skarżąca nie podniosła przed Drugą Izbą Odwoławczą kwestii ponownego przydzielenia sprawy na błędnej podstawie prawnej, mimo że pismem sekretariatu izb odwoławczych z dnia 24 stycznia 2018 r., czyli prawie siedem miesięcy przed wydaniem zaskarżonej decyzji, została poinformowana o przekazaniu sprawy owej izbie odwoławczej na podstawie art. 35 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430. Pismo to stanowiło bowiem jedynie zwykłe pismo informacyjne, które nie zawiera wezwania do przedstawienia ewentualnych uwag.

41 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy uwzględnić pierwszą część zarzutu pierwszego skargi głównej i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w całości, bez konieczności badania drugiej części tego zarzutu ani zarzutu drugiego tej skargi. Ponieważ skutkiem tego stwierdzenia nieważności jest bezprzedmiotowość skargi wzajemnej, która ma na celu stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji, postępowanie w przedmiocie skargi wzajemnej należy umorzyć.

W przedmiocie kosztów

42 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania w przypadku umorzenia postępowania Sąd rozstrzyga o kosztach według uznania.

43 W niniejszej sprawie, wobec tego, że w ramach skargi głównej EUIPO i interwenient przegrali sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącej – obciążyć ich poniesionymi przez nią kosztami postępowania. W tym względzie EUIPO i interwenient pokryją po połowie kosztów poniesionych przez skarżącą.

44 Co się tyczy skargi wzajemnej, zważywszy, że jej bezprzedmiotowość wynika z zasadności skargi głównej, również należy nakazać EUIPO i interwenientowi pokrycie ich własnych kosztów oraz po połowie kosztów poniesionych przez skarżącą.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 sierpnia 2018 r. (sprawa R 178/2018-2).

2) Postępowanie w sprawie skargi wzajemnej zostaje umorzone.

3) EUIPO i Basic AG Lebensmittelhandel pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Repsol, SA.

Collins Kreuschitz De Baere

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 grudnia 2020 r.

Podpisy